

det eneste Vædringsforslag af nogen væsentlig Betydning, som er stillet, efter at Udvalget har afsluttet sine Arbejder — jeg taler ikke om det saakaldte Underændringsforslag, som de ærede Medlemmer fra Kjøge (Hørup) og Kolbing (Berg) have stillet. Der er foreslaaet af Mindretallet under Nr. 2 ved Vædringsforslaget Nr. 15, at Ordene „paa Justitsministerens Approbation“ skulle udgaa; men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at disse Ord ere temmelig nødvendige, efter som der ingen sælles kommunal Myndighed findes for By og Land. Ellers skulde jeg ikke have det Mindste imod, at Kommunernes Bestemmelse blev den endelige. (Afbrudelse af Rosfod). Ja, Bornholm er det eneste Sted, men af Hensyn til Bornholm vil det ikke være rigtig at tilføje ganske særlige Bestemmelser, medmindre det ærede Medlem vil have, at denne Lov ikke skal gjælde for Bornholm. Mellem Vædringsforslagene under Nr. 17 og 18 er der kun den Forskjel, at medens Mjertallet vil, at Undersøgerne ansættes og aflædges, i Kjøbenhavn af Politidirektøren, udenfor Kjøbenhavn af Amtmanden, vil Mindretallet, at de aflædges i Kjøbenhavn af Politidirektøren, udenfor Kjøbenhavn af Amtmanden. Det er i det Hele ikke klart, hvem der egentlig skal ansætte de Mand, som Mindretallet vil have ansat i Hensyn til det Forslag, der nu er stillet under Nr. 20. Der staar: „kan antages“, og det hedder senere, at de antages i Kjøbenhavn af sammes Kommunalbestyrelse og udenfor Kjøbenhavn efter Forhandling mellem Amtsraadet og vedkommende Byraad; men det er ikke klart, hvem den Person egentlig er, i hvis Haand Myndigheden ligger med Hensyn til deres Ansættelse. Maaffe den ærede Ordfører nærmere vil oplyse os derom. Vædringsforslaget under Nr. 23 er stillet af Mindretallet under Nr. 2 og vil hindre, at Levnetsmidler blive undersøgte allerede, medens de tilberedes, eller hvor de opbevares. Det forekommer mig ikke, at der er megen Brug for en Lov, naar man vil indskrænke den til kun at kunne gribe Levnetsmidler, der ere i Handelen; thi da kunne jo Alle og Enhver gaa hen og faae Prøver. Skal Loven have den forebyggende Karakter, der bør være det Væsentlige ved den, gjælder det om, at den kommer til at virke paa et tidligere Punkt, og jeg kan ikke indbømme, at der med Rette kan være Tale om Husundersøgelse ved saadan Leilighed. Ja, hvis det var Tilfældet, at man kunde gaa ind i Mejerier paa Landet, men det kan man jo ikke. (Afbrudelse af Ordføreren). Hvis den ærede Ordfører, der afbrøder mig, vil se paa § 1, saaledes som den kommer til at se ud, naar Ordet „særlig“ udgaar, vil han finde, at der staar: „Kjøbstæderne og Handelspladsene“ som de Steder, hvor Undersøgelser skulle finde Sted. (Ordføreren: Læs videre!). Der staar, at Politiet har i Kjøbstæderne og Handelspladsene at drage Omsorg for, at Mel, Brød, Kjøb osv. jevnlig undersøges.

Jeg synes nu, at det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede Justitsminister under Nr. 24 og tiltraadt af Udvalgets Mjertal, er tilstrækkelig betryggende. Naar Tilsynet derved kun saar Tilbedelse til at gaa ind i de Lokaler, hvor Levnetsmidler salbydes eller opbevares til Forhandling eller underkastes haandværks- eller fabrikmæssig Tilberedning, da er man der ikke gaaet videre end i Loven af 23de Mai 1873 om Tilsyn med unge Mennefers Arbejde i Fabrikker. Det kan dog ikke kaldes Boligen, og man kan ikke tale om, at være kommen Boligens Ukræftelighed, som der tales om i Grundloven, for nær. — Al den Tale om Husundersøgelse forekommer mig derfor aldeles ikke at have Noget paa sig. Jeg skal ikke opholde mig ved Vædringsforslaget under Nr. 31, ifølge hvilket Mindretallet vil have indsat en hel ny Paragraf, og hvor der er henvist til de i § 3 nævnte Lokaler. Dette Forslag er ogsaa efter min Mening bortfaldet, hvis Forslaget under Nr. 24 vedtages. Tværtimod er Forslaget under Nr. 31 kun en Omsarbeidelse af Noget, som Thinget ved 2den Behandling forstaaede, og det er det, jeg atter og atter maa beklage, at denne Sag først paa et saasent Trin har fundet Dre, at den 3die Behandling i Grunden er en 2den Behandling. Jeg tror, at Thinget vilde staa sig bedst ved, at man ved 2den Behandling tog sit endelige Standpunkt og gav Lovforslagene en saadan Stikkelse, at de kunde staa sig ved 3die Behandling; men det er ikke Udvalgets Skyld, at dette ikke her er sket. Jeg har endnu kun at omtale Lovforslagets § 10, som jeg veed, at der fra den ærede Ordførers og hans Meningsfællers Side reises megen Modstand imod, denne Paragraf, som gaar ud paa, at Dommene skulle kundgjøres i Bladene. Jeg synes ikke, det er for meget, naar Folk have bedraget deres Medmennefer og som oftest deres ueheldigere stillede Medborgere baade for Penge og for Sundhed, at Publikum da saar det at vide. Efter at vi have faaet en Paragraf i Grundloven, desværre kun en Røsteparagraf, nemlig § 74, som siger, at Offentlighed og Mundtlighed skal saa snart og saavidt muligt gjenneføres i Hele Retspleien, synes jeg, at det er netop en Følge af dette Grundlovsbud, naar man bringer Offentlighed frem efterhaanden, saa snart og saa vidt muligt, der er Leilighed dertil. Jeg kan derfor ikke forstaa den Modstand, der gjøres mod Lovforslagets § 10, som bestemmer, at Almenheden skal have Oplysning om, naar der har fundet saadanne Bedragerier Sted. I det Hele synes jeg, at det er et mere demokratisk Standpunkt, som jeg og mine nærmeste Meningsfællere i Udvalget have stillet os paa, at vi maa holde vor Haand over Smaaafolk, over dem, der have Bæmselighed ved at væge sig selv, fordi de netop ikke have tilstrækkelig Sagskundskab om disse Ting, og imedens Mindretallet kunde jeg næsten sige i mange Henseender beskytter dem, der udøve Bedrageri imod disse. Jeg an-